

คำพินิจฐานภาษาไทย จุดวิกฤตของการเรียนการสอนภาษาไทย

ดร. ฉันทนา ภาคบงกช

ภาษาไทยนอกจากเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงวัฒนธรรมความเป็นไทยและความเป็นเอกราชแล้ว ยังมีความสำคัญในการแสดงออกถึงความคิดและการสื่อความหมายกับผู้อื่นในชีวิตประจำวัน การแสวงหาความรู้และความเพลิดเพลิน และดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพ ที่ผ่านมามีประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนภาษาไทยมาโดยตลอด เห็นได้จากการกำหนดสัดส่วนของ เวลาในการเรียนภาษาไทยว่ามีมากกว่าวิชาอื่นๆ ในหลักสูตรประถมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2503 : 8; 2521 : 9; 2541 : 10) การอ่านและการเขียนมีบทบาทมากขึ้น เพราะการอ่านและเขียนเพื่อสื่อความหมาย มีความสำคัญต่อการเรียนวิชาต่างๆ มาก เด็กที่สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง และ รวดเร็ว ย่อมสามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้อื่นๆ และสามารถเรียนวิชาเหล่านั้นได้ดี (แก้วตา ไทรงาม, 2520 : 2)

ภาษาโดยเฉพาะการอ่านเป็นการรับรู้ภาษาที่พบในสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติและ การเรียนรู้ เด็กที่มีโอกาสอ่านมากเพียงใดย่อมมีโอกาสที่จะพัฒนาด้านการเขียนมากเพียงนั้น เช่นเดียวกับ เด็ก ๆ ที่มีโอกาสฟังและมีผู้ได้ตอบเสมอ ย่อมสามารถพูดได้ดีกว่าเด็กที่ไม่มีโอกาสดังกล่าว (ฉันทนา ภาคบกข. 2532 : 110-111) การเขียนจึงเปรียบเสมือนเงาที่สะท้อนถึงความคิดและ ประสบการณ์ในการอ่านเขียนและการเรียนรู้ด้านการอ่านของเด็ก อีกทั้งเป็นการแสดงออกถึงความคิดเพื่อสื่อความหมายกับผู้อื่น แต่พบว่าการอ่านและการเขียนยังคงเป็นปัญหาที่ปรากฏในนักเรียนระดับประถมศึกษา ซึ่งจะเป็ นอุปสรรคในการเรียนวิชาต่างๆ และการเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้น ดังนั้น ความอ่อนแอทางภาษานับว่าสร้างความสูญเสียให้แก่การศึกษาของชาติและคุณภาพของประชากรอย่างมหาศาล เพราะผู้ที่ไม่มีความสามารถทางภาษาย่อมขาดพื้นฐานสำคัญในการ แสวงหาความรู้ทั้งในและนอกชั้นเรียน รวมทั้งการนำภาษาไปใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันอย่างมีคุณภาพได้

ปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นปัญหาที่สะสมเป็นระยะเวลานานและต่อเนื่องกันทุกระดับชั้น และยังคงเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างจริงจัง จากการศึกษาเกณฑ์การประเมินวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา ปัญหาหนึ่งที่ปรากฏอยู่ตราบจนปัจจุบัน คือ "การเขียนข้อความ บรรยายความนึกคิดของตนเองได้" นอกจากนี้ เป็นปัญหาเกี่ยวกับการเขียนที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด เช่น "การอ่านและเขียนคำที่ใช้ ต ซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานตัวสะกด" "การอ่านเขียนคำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรสูง อักษรต่ำ" รวมทั้ง "คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำและอักษรนำ" ปัญหาเหล่านี้ปรากฏในทุกระดับชั้น (พยอม สุขมาก. 2532 : 55) แสดงให้เห็นว่าการเรียนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นรากฐานของการเรียนภาษาไทยในระดับการเรียนชั้นอื่น ๆ ด้วย ดังนั้น การมุ่งแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อย่างจริงจัง จึงน่าที่จะเป็นกุญแจสำคัญที่นำไปสู่ความเข้มแข็งของการเรียนภาษาไทยและการศึกษาระดับประถมศึกษาความสำเร็จในการเรียนรู้ระดับที่สูงขึ้น และการเรียนรู้ตลอดชีวิต

การที่จะส่งเสริมและปรับปรุงภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพควรเริ่มต้นจากรากฐานที่จะมีผลต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คือ คำพื้นฐานภาษา (basic words) ซึ่งเป็น คำที่กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้นักเรียนเริ่มต้นเรียน เป็นคำคุ้นตาและทราบความหมายโดยไม่แยกว่าแต่ละคำประกอบด้วย พยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ใด เป็นคำที่เด็กใช้สนทนาพูดคุยและเขียนในชีวิตประจำวัน คำพื้นฐานภาษาไทยมีประโยชน์ในการพัฒนาหลักสูตร สร้างหนังสือเรียน หนังสือเสริมประสบการณ์ ตลอดจนแบบฝึกหัดและสื่อการเรียนการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย โดยเหมาะสมกับความสนใจของนักเรียนและช่วยให้การเรียนการสอนภาษาไทย มีประสิทธิภาพมากขึ้น (ศึกษานิเทศก์, หน่วย. สำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร มปป. คำนำ) ในการศึกษาคำพื้นฐานภาษาไทยอาจรวบรวมได้จากการสังเกตการสนทนาพูดคุยของเด็ก การสัมภาษณ์และการเขียนของเด็ก (วิชาการ, กรม 2532) และอาจนำคำจากหนังสือเรียนต่างๆ มาประกอบเป็นคำพื้นฐาน

(Marzano and Marzano, 1989) โดยอาศัยเกณฑ์ที่เหมาะสมมาพิจารณากำหนดคำ เช่น เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ ใกล้ตัวเด็กในชีวิตประจำวัน เช่น คำที่ใช้ในครอบครัว หรือ ที่โรงเรียน นอกจากนี้ ได้รายงานว่าคำพื้นฐานที่ใช้ในชั้นเรียนที่มีจำนวนมากมาย จะช่วยให้เข้าใจเรื่องราวต่างๆ อย่างลึกซึ้ง แต่สำหรับการสอนภาษาควรใช้คำที่นักเรียนใช้กันมาก มีความถี่สูงและมีจำนวนคำที่ไม่มากนัก (Marzano and Marzano, 1991) จำนวนคำที่เหมาะสมน่าจะช่วยให้สามารถจัดกิจกรรมต่างๆ และฝึกฝนทักษะได้น่าสนใจมากขึ้น

ในการศึกษาคำพื้นฐานครั้งนี้ เป็นการสำรวจคำพื้นฐานภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งได้เปลี่ยนแปลงการเรียนการสอนภาษาไทยโดยการเรียนรู้ตามแบบเรียนเร็วมาเป็นการเรียนภาษาไทยตามแนวใหม่ในช่วง พ.ศ. 2520 จนถึงปัจจุบัน โดยทราวจึงวิเคราะห์ความยากง่ายของการเขียนสะกดคำพื้นฐานแล้วนำมาเปรียบเทียบกับคำที่นักเรียนเขียนโดยอิสระตามธรรมชาติ เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาเลือกคำที่เหมาะสมกับเด็กในสภาพแวดล้อมและสังคมในปัจจุบันและสอดคล้องกับพัฒนาการการรู้คิด และพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 มากขึ้น

ในปัจจุบันเด็กเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่ออายุ 6 ปี หรือต่ำกว่า มีใช้การเข้าเรียนเมื่ออายุ 7 ปี ดังในสมัยก่อนพ.ศ. 2520 การที่อายุของเด็กลดลงในขณะที่เนื้อหาสาระต่างๆ ยังคงเดิม น่าจะเป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับเด็กที่มีพัฒนาการต่ำกว่าระดับปานกลาง และอาจทำให้ เด็กที่อยู่ระดับปานกลางกลายเป็นเด็กเรียนอ่อน ซึ่งจะมีผลต่อการจัดการประถมศึกษาอย่างมาก เพราะเด็กอายุ 6 ปี มีขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาเกี่ยวกับความคิดเชิงเหตุผลต่ำกว่าเด็กวัย 7 ปี อย่างเด่นชัด และพบว่าเด็กในชนบทห่างไกลและในชุมชนแออัดมีพัฒนาการล่าช้ากว่าเด็กในเมือง อย่างเด่นชัดเช่นกัน (ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์, 2522) ดังนั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ส่วนใหญ่จึงยังมีความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ต่ำกว่าหลักสูตร ความจำกัดของพัฒนาการด้านการคิดเชิงเหตุผล ทำให้การเรียนรู้อาษาไทยบางเรื่องซึ่งดูเหมือนไม่น่าจะยากกลับกลายเป็นความยากสำหรับเด็กที่ขาดความพร้อม

จากการสำรวจความคิดเห็นและการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัด ต่างมีความเห็นพ้องกันว่า คำที่ใช้อักษรนำและการผันอักษรต่ำ ยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพราะรูปและเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกัน ควรที่จะนำไปเรียนและเน้นในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพราะเด็กส่วนใหญ่จะสามารถเรียนได้โดยไม่ยาก วุฒิภาวะของเด็กและจำนวนคำพื้นฐานที่ไม่มากจนเกินไป จะช่วยให้การจัดการเรียนการสอนและการพัฒนาทักษะภาษาไทย

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะศึกษาเกณฑ์และกระบวนการในการกำหนดคำพื้นฐานที่เหมาะสมในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งจะเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทย และจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมและซ่อมเสริมภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเด็กปกติและเด็กพิเศษซึ่งเรียนร่วมในชั้นเรียนทั่วไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น

ปัญหาการวิจัย :

คำพื้นฐานภาษาไทยที่เหมาะสมสำหรับการเรียนการสอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ควรเป็นอย่างไร

ความมุ่งหมาย :

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาของคำพื้นฐานภาษาของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับความยากง่ายของการเขียนสะกดคำพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อ พ.ศ. 2520 กับ พ.ศ. 2544
3. เพื่อวิเคราะห์และเทียบการเขียนสะกดคำอย่างอิสระของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของนักเรียนในปัจจุบันกับคำพื้นฐานภาษาไทย พ.ศ. 2520 และ พ.ศ. 2544
4. เพื่อกำหนดเกณฑ์และคัดเลือกคำพื้นฐานภาษาไทยที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มตัวอย่าง :

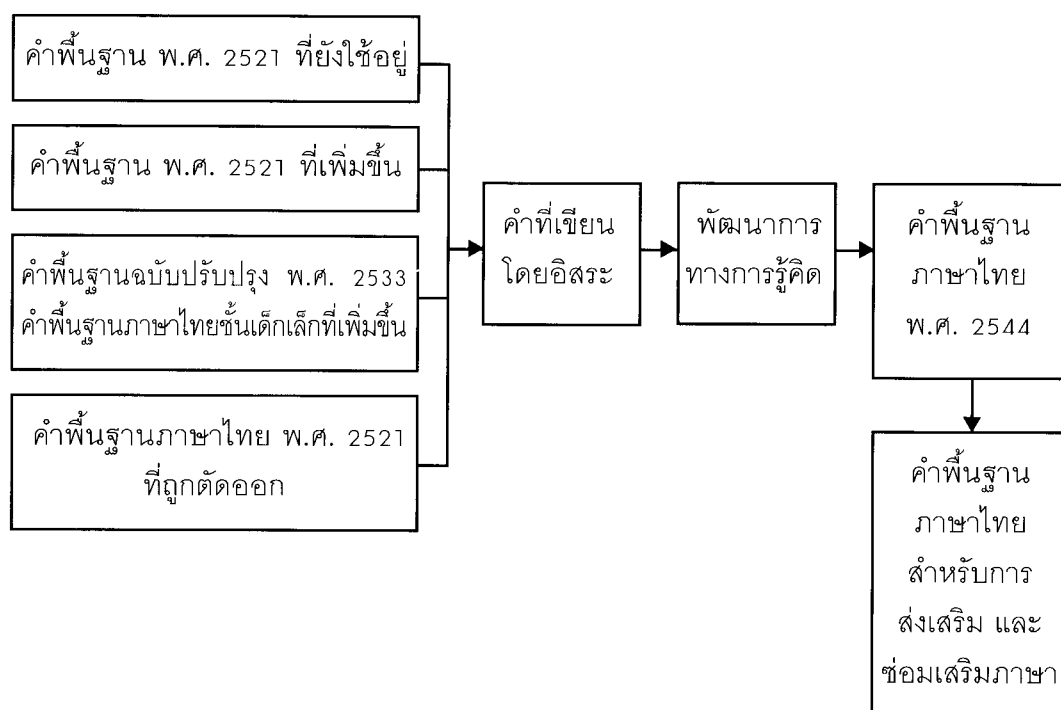
กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 ได้มาโดยการสุ่มอย่างเจาะจง (purposive sampling) จากโรงเรียนในภูมิภาคต่าง ๆ และกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี จังหวัดละ 1 โรงเรียน และสภาพแวดล้อมที่ด้อยจังหวัดละ 1 โรงเรียน จำนวน 6 จังหวัด ๆ ละ 2 โรงเรียน โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 12 ห้องเรียน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณประกอบการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งต้องมีการวิเคราะห์ที่ละเอียดภายใต้ความจำกัดของเวลาและบุคลากร จึงทำการสุ่มข้อสอบของทั้ง 12 ห้องเรียน ๆ ละ 10 ชุด ได้ข้อมูลในการทดลองจำนวน 120 ชุด เนื่องจากข้อสอบแต่ละชุดมีรายละเอียดของข้อมูลมากจำนวนถึง 450 คำ

กระบวนการ :

1. ศึกษาความยากง่ายของการเขียนสะกดคำพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในปัจจุบันโดยการเขียนตามคำบอก
2. วิเคราะห์และเปรียบเทียบการเขียนสะกดคำอย่างอิสระของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของนักเรียนในปัจจุบันกับคำพื้นฐานภาษาไทย พ.ศ. 2520 และ 2544 ดังภาพประกอบ 1

จากภาพประกอบ 1 เป็นกรอบแนวคิดของการประมวลรวมทั้งคำพื้นฐานภาษาไทยจำนวน 450 คำ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ในการวิจัยเมื่อ พ.ศ. 2520 เพื่อเทียบกับความสามารถของนักเรียนในปัจจุบัน พร้อมทั้งนำคำพื้นฐานภาษาไทยฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 จำนวน 708 คำ และคำพื้นฐานภาษาไทยระดับชั้นเด็กเล็กมาพิจารณาประกอบกัน ซึ่งมีจำนวนประมาณ 800 คำ

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการกำหนดคำพื้นฐานภาษาไทยสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3. ทำการคัดเลือกคำพื้นฐานภาษาไทยที่เหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยครูที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 7 คน และผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน พิจารณาเลือกคำที่เหมาะสมในการเรียนการสอนภาษาไทยจำนวนประมาณ 400 คำโดยใช้เกณฑ์ที่ได้จากการการประมวลและวิเคราะห์ เอกสารการวิจัยและการศึกษาเชิงคุณภาพ ดังนี้

- เป็นคำที่นักเรียนใช้เสมอในชีวิตประจำวัน
- เป็นคำที่นักเรียนสามารถเขียนและนำมาเขียนหรือแต่งเป็นเรื่องราวได้
- เป็นคำที่ไม่ยากเกินพัฒนาการของเด็กในการอ่านและเขียนสำหรับนักเรียน ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ส่วนใหญ่

- เป็นคำที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น เกี่ยวข้องกับความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์หรือสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก

- เป็นคำที่มีลักษณะการประสมคำและผันอักษรที่รับกับโครงสร้างทางสติปัญญาของนักเรียนระดับชั้นประถมปีที่ 1 ในปัจจุบันซึ่งมีอายุ 6 ปี หรือต่ำกว่า

4. วิเคราะห์คำพื้นฐานภาษาไทยจำนวน 400 คำ มาจำแนกตามลักษณะต่างๆ ของคำ เช่น การผันอักษร 3 หมู่ มาตราแม่ ก กา มาตราตัวสะกด

5. กำหนดสัดส่วนของคำแต่ละกลุ่มให้มีจำนวนใกล้เคียงกันโดยพิจารณาคำบางกลุ่ม เช่น มาตราตัวสะกดแม่ กง และ แม่ กน และเพิ่มกลุ่มคำที่มีจำนวนน้อย เช่น คำในมาตราตัวสะกด แม่ กม แม่ เกย แม่ กบ และ แม่ เกอว และคำที่มีพยัญชนะต้น ง ช ฝ ฟ และ ฮ

โดยการคัดเลือกจากคำพื้นฐานภาษาไทยที่มีอยู่เดิม และได้แต่งเพิ่มขึ้นจำนวนหนึ่ง อีกทั้งเพิ่มคำใหม่ที่นักเรียนเขียนอย่างอิสระที่มีความถี่ค่อนข้างสูง โดยสอดคล้องกับความสนใจของเด็กและเหมาะสมกับยุคสมัย เช่น ดาว รุ่ง โลก ฝึก แผน ออม และอดทน ฯลฯ ได้คำที่เหมาะสมจำนวนทั้งสิ้น 350 คำ

6. จำแนกคำ 350 คำ ตามลำดับพยัญชนะต้น

7. จำแนกคำ 350 คำ ตามฐานของการเปล่งเสียง (ฐานกรณ์) ลำดับจากง่ายไปหายาก เพื่อประโยชน์ในการเรียนภาษาสำหรับเด็กปกติและเด็กพิเศษที่เรียนร่วม รวมทั้งเด็กพิเศษทั่วไป

สรุปผลการวิจัย :

1. เมื่อเทียบกับระดับความยากง่ายในการเขียนคำตามคำบอกจำนวน 450 คำของนักเรียน เมื่อ พ.ศ. 2520 และในปัจจุบัน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในปัจจุบัน มีความสามารถสูงกว่าอย่างเด่นชัด

2. เมื่อให้นักเรียนเขียนเรื่องประกอบภาพโดยอิสระตามใจชอบ พบว่าเด็กใช้คำในมาตราแม่ ก กา มากกว่ามาตราตัวสะกด คือมีจำนวน 438 คำ ส่วนคำที่มีตัวสะกด พบว่าใช้คำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรกลางมากที่สุด คือ 420 คำ

3. คำที่เขียนโดยอิสระซึ่งมีความถี่สูงสุดคือคำที่มีพยัญชนะต้นอักษรต่ำในมาตราแม่ ก กา และทุกมาตราตัวสะกดซึ่งมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 631 คำ ส่วนคำที่เขียนน้อยซึ่งเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ คำในมาตราตัวสะกดแม่ เกย แม่ กม แม่ กบ และแม่ เกอว ซึ่งมีจำนวน 109 คำ 102 คำ 81 คำและ 50 คำ นับว่าสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์คำพื้นฐานภาษาไทยที่พบว่ามีคำซึ่งสะกดในมาตราตัวสะกดแม่เกย และแม่เกอว จำนวนน้อยมาก คือต่ำกว่า 10 คำ จึงสมควรที่จะพิจารณาเพิ่มจำนวนคำในกลุ่มดังกล่าวเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกและเรียนรู้คำเหล่านี้มากขึ้น

4. เมื่อเทียบคำในอักษร 3 หมู่ พบว่านักเรียนใช้คำกลุ่มอักษรต่ำมากที่สุด ทั้ง ๆ ที่นักเรียน เขียนสะกดคำเหล่านี้ไม่ค่อยได้ก็พยายามเขียน มีจำนวนถึง 144 คำ แสดงว่าคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันและใกล้ตัวเด็กส่วนมากเป็นคำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรต่ำ ซึ่งได้รับการรายงานจากครูว่าเด็กเขียนคำเหล่านี้ไม่ค่อยได้ จึงควรให้เด็กคุ้นเคยกับคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำเหล่านี้ โดยเน้นแต่การผันอักษรกลางและอักษรสูง ส่วนการผันอักษรต่ำควรรอไปเน้นในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จะเห็นได้ว่าการเลือกสรรคำพื้นฐานภาษาไทยมาใช้ในการเรียนการสอนอย่างรอบคอบมีความสำคัญอย่างมาก

ข้อคิดจากการวิจัย :

1. การกำหนดสัดส่วนของคำพื้นฐานภาษาไทยต้องกระทำด้วยความรอบคอบครอบคลุม คำลักษณะต่าง ๆ เช่น การผันอักษร 3 หมู่ มาตราตัวสะกดต่างๆ โดยกำหนด

สัดส่วนของคำให้มีความใกล้เคียงกันและคำนึงถึงพัฒนาการของเด็กและสภาพความเปลี่ยนแปลงในสังคมด้วย

2. คำพื้นฐานภาษาไทยเหมาะสมกับการเรียนภาษาตามแนวใหม่ ซึ่งไม่เน้นความสมบูรณ์ของการเขียนสะกดคำในทันที แต่จะต้องมีหลักและระบบในการติดตาม วิเคราะห์ เพื่อส่งเสริม หรือแก้ไขปรับปรุงอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

3. การสอนภาษาไทยตามแนวเดิมอาจเหมาะสมกับการใช้หนังสืออ่านตามแนวเดิม เช่น แบบเรียนเร็วต่าง ๆ ที่ลำดับการเรียนรู้จากง่ายไปหายาก ถ้ามีการประยุกต์หนังสือดังกล่าวโดยใช้คำพื้นฐานที่เหมาะสม น่าที่จะช่วยให้เด็กเรียนภาษาไทยด้วยความพึงพอใจ และมีความสุข

4. ควรนำฐานกรณ์ (phonetic) มาใช้ในการลำดับความยากง่ายของการออกเสียง เพื่อสนองการเรียนการสอนในปัจจุบันที่มีแนวโน้มว่าจะมีเด็กพิเศษเข้ามาเรียนร่วมมากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ง่ายต่อการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับเด็กทั้งปกติและเด็กพิเศษ

5. หลังจากมีคำพื้นฐานภาษาไทยที่ปรับปรุงแล้ว ควรสนับสนุนให้มีการนำคำในภาษาถิ่นที่เหมาะสมมาเสริมให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

6. ควรมีการปรับปรุงและพัฒนาคำพื้นฐานภาษาไทยทุกระดับชั้นเป็นระยะ ๆ และมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย :

1. ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาคำพื้นฐานภาษาไทยให้ครอบคลุมถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 เพื่อการขยายผลในวงกว้างระดับชาติ

2. ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์คำที่เขียนโดยอิสระของนักเรียนในกลุ่มคำอักษรสูง อักษรกลางและอักษรต่ำโดยละเอียดในวงกว้าง เพื่อค้นพบปัญหาและแนวการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทย

3. ควรมีการศึกษาปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและด้านจิตใจที่เกี่ยวข้องกับคำพื้นฐานภาษาไทย

4. ควรมีการศึกษาคำพื้นฐานภาษาไทยที่มีผลต่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยในระดับชั้นต่าง ๆ

ที่กล่าวมาเป็นการศึกษาคำพื้นฐานภาษาไทยของโครงการวิจัยย่อยที่ 1 ใน "โครงการพัฒนาศักยภาพทางภาษาสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1" ซึ่งจะเป็นพื้นฐานของโครงการวิจัยย่อยที่ 2 เพื่อการพัฒนาสื่อและกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนและการสอนซ่อมเสริมสำหรับเด็กปกติและเด็กพิเศษซึ่งเรียนร่วมในชั้นเรียนทั่วไป เพื่อช่วยให้เด็กเรียนภาษาไทยอย่างมีความสุขและรักภาษาไทยมากขึ้น อันจะนำมาซึ่งประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการเรียนการสอนภาษาไทยในอนาคต

"เพื่อผืนแผ่นดินไทยและลูกหลานไทย"

หนังสืออ้างอิง

- การศึกษาแห่งชาติ, สำนักงานคณะกรรมการ. (2542) **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**, กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- แก้วตา ไทรงาม. (2520). **ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง**. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ประสานมิตร.
- ฉันทนา ภาคบงกช. (2532). "ภาษาเริ่มต้นแต่ไหนไหน" **นิตยสารรักลูก**, 7 (ธันวาคม) : 110-111.
- พยอม สุขมาก (2532). **การศึกษาปัญหาการเรียนการสอนจากการวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 เอกสารศึกษานิเทศก์ที่ 9/2532** กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ.
- ดารณี ศักดิ์ศิริผล. (2543). **เสียงในภาษาไทย**, กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน ศาสตร์ภักดิ์. (2522). **อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อพัฒนาการทางสติปัญญา และความสามารถในการเข้าใจบุคคลอื่น**, กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นันทนา รณเกียรติ. (2529). **สัตศาสตร์เบื้องต้น**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิพนธ์ สุขสวัสดิ์. (2528). **ว่าด้วยเรื่องแบบเรียนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนต.
- วีระศักดิ์ ปัดดลาลาโพธิ์. (2540). **ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานในแบบเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอพยุหะภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม**, ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมทรง บุรุษพัฒน์. (2529). **สรวิทยา : การวิเคราะห์ระบบเสียง**, กรุงเทพฯ : สหธรรมิก.
- อมร ทวีศักดิ์. (2542). **สัตศาสตร์**, กรุงเทพฯ : สหธรรมิก.
- Marzano, Robert J. and others. (1991). **The Analysis and Identification of Basic Words in Grade K-6**. Resources in Education (RIE).
- Marzano, Robert J. and Marzano, Jana S. (1989). **A Study of Basic Skills in Elementary Textbooks**. Resources in Education (RIE).
- Thomas, M. A. (1978). **Research in Developmental Psychology : Concepts, Strategies, Methods**, London : Collier MacMillan Publishers. Princess :

